

[Wilhelm]

miskmask dér også, hvor boligministeren har en konto, og hvor de retlige virkninger er ganske uoverskuelige; man indfører her noget aldeles nyt, som er aldeles uigennemtænkt fra et retligt synspunkt.

Selve lovgivningen indebærer politisk registrering; det er boligministerens egne ord. Han har klart og tydeligt sagt, at der kun er ét motiv til at aktionere mod huslejerne, nemlig et politisk, og så fanger bordet. Jeg er uenig med ham på det punkt, for jeg mener, at der meget ofte er tale om, at folk simpelt hen ser i øjnene, at de ikke vil kunne betale den huslejestigning, de vil blive udsat for, og aktionerer på det grundlag. Men boligministeren mener altså og har sagt det utallige gange, at det er rene politiske aktioner, som er tilbage. Hvis man hævder det standpunkt, bliver man også nødt til at erkende, at den registrering, der her er indbygget, er en politisk registrering. Det er interessant at se de svar, vi har fået, hvor man ikke vil forholde sig til, hvordan dette her egentlig stemmer eller ikke stemmer med registerloven, men bare siger: ja men det er slet ikke noget problem, for når det er hjemlet ved en særlovgivning – det er i realiteten det, man siger i det svar – og dette er en særlovgivning, så er der ikke noget problem i forhold til registerloven.

I øvrigt skal jeg gøre opmærksom på, hvad ingen andre ønskede at gøre under udvalgsarbejdet, at der er disse problemer med hensyn til lønindeholdelsen på et par fronter. Det plejer at være sådan, at der er en hel stribe af partier, som er mere end emsige, der står på nakken af hinanden for at varetage Arbejdsgiverforeningens interesser i disse sager, men de har været aldeles blanke og uinteresserede, når det drejede sig om at få undersøgt, hvordan arbejdsgiverorganisationerne egentlig så på denne nye opgave, at de oven i alle de andre konflikter, de af gode grunde kan have med deres ansatte, nu skal til at rage kastanjer ud af ilden for en eller anden boligminister. Det interesserede ikke de konservative ved denne lejlighed, det interesserede ikke venstre ved denne lejlighed, det interesserede ikke de kristelige eller CD eller fremskridtspartiet eller nogen som helst fra den side ved denne specielle lejlighed, så det var VS, der blev nødt til at få ministeren til efter et par omgange at ringe i hvert fald Arbejdsgiverforeningen op og spørge, hvor-

dan de forholdt sig til det. Svaret har vi fået optaget som bilag, hvor der klart og tydeligt bliver sagt, at arbejdsgiverne naturligvis er skeptiske over for fremgangsmåden med lønindeholdelse. Det forstås jeg udmærket godt. Her indbygger man simpelt hen et ekstra og arbejdsmarkedet aldeles uvedkommende konfliktstof. Det kunne vi af andre grunde ikke have noget specielt imod, men den måde, man gør det på her, giver os i hvert fald en anden indfaldsvinkel til det, og vi synes, det havde været nærliggende, eller lad mig sige det på en anden måde, at det er højst afslørende, at de partier, der plejer at interessere sig så meget for den side af sagen, har været aldeles uinteresserede.

Det samme gælder for så vidt den omstændighed, at det var VS, der blev nødt til at bede om, at skatteministerens udtalelser om, hvordan han vil administrere dette her, blev sat på prent og optaget som bilag. Deraf fremgår det klart og tydeligt, at skatteministeren regner med at fortsætte en praksis, hvorefter arbejdsgiverne oplyses om grundlaget for lønindeholdelseskravet. Det vil altså sige, at den registrering, som boligministeren selv opfatter som en politisk registrering, skal oplyses med årsager og det hele til de pågældendes arbejdsgivere. Det har heller ikke interesseret så forfærdelig mange.

Jo, de radikale har været lidt interesseret i det her, og hr. Dræbye var også inde på det, men vi manglede ligesom konklusionen. Nu står det klart og tydeligt, at skatteministeren vil fortsætte den praksis. Jeg forstod på de radikale, både ved første behandling og under udvalgsarbejdet, at det ville de radikale ikke kunne snuppe, og så er det, ligesom vi mangler konklusionen. Hvad stemmer de radikale så? Udvalgsformanden forsøgte med alt mulig fup og svindel at lade, som om man havde fået et tilsagn om, at det kunne nok laves om, så vi måtte have ministeren i samråd et par gange for overhovedet at få udvalgsformanden til at erkende, at ministeren faktisk fastholdt, hvad han hele tiden klart og tydeligt havde gjort: den hidtidige praksis.

Nu står det klart og tydeligt i et bilag til betænkningen, at den praksis vil blive opretholdt, og så er det, vi ligesom mangler konklusionen på bl. a. de radikales overvejelser. Hvad gør man så? Man har sagt, man var imod denne oplysning, fordi man erkender,